τὸν ἔκανε νὰ σκιρτήσῃ :

— Ἄ ! εἶστε ἐσεῖς ! Ἐγύρισε. Ἡ Λώρα βρισκότανε μπροστά του. Ξαφνίστηκε ποὺ δὲν τὴν βρῆκε ἀπὸ κοντὰ τόσο ὡραία ὅσο ἡ νέα της κατάστασις τὸν ἔκαμνε νὰ τὴν φαντάζεται. Φοροῦσε ἕνα ἔξωμο πρωϊνὸ ροῦχο, μιὰ στενὴ τουαλέττα ἀπὸ ἄσπρο μεταξωτό, ποὺ σὲ κάθε κίνησή της ἔκαμνε νὰ φαίνεται τὸ ὡραῖό της σῶμα μὲ τὸν πλέον προκλητικὸ τρόπο.

— Λοιπόν, πέστε μου Ἰούλιε, τί μὲ θέλετε ;

— Ἰούλιε ;

— Μὴν σᾶς κάνει ἐντύπωση τ' ὄνομα ποὺ σᾶς δίνω· σᾶς ἔλεγα Ἰούλιο τότε ποὺ σᾶς γνώρισα γιατὶ δὲν μποροῦσα νὰ χωνέψω τὸν Καῖσαρ... Ἄ ! ὁμολογῶ ὅτι δὲν περίμενα νὰ σᾶς ξαναϊδῶ...Καθῆστε ἕνα λεπτὸ μόνον θὰ σᾶς κρατήσω, γιατὶ εἶμαι τρομερὰ ἀπησχολημένη... Ἀλλὰ καθῆστε σᾶς παρακαλῶ, δὲν σᾶς διώχνω... Μπορῶ νὰ σᾶς παραχωρήσω μερικὰ λεπτά... Μοῦ θυμίζετε τὸν φίλο σας Σαζαρέ. Ὁ κακομοίρης ! Δὲν καταλάβαινε ὅτι μὲ κάθε τρόπο προσπαθοῦσα νὰ κινήσω τὴν ζηλοτυπία του... Νὰ καὶ σεῖς ἀκόμη μοῦ χρησιμεύσατε γι' αὐτό... Θυμᾶστε ;

— Ἂν θυμότανε λέγει ; Ὥστε ἔτσι λοιπόν, δὲν τὸν ἀγαποῦσε αὐτόν, ἀλλὰ τὸν φίλο του Σαζκρέ...Τί κουταμάρα, τί πλάνη ! Τὸν ρώτησε τί δουλειὰ ἔκαμνε. Ἐκεῖνος, λίγο ντροπιασμένος, ἀπήντησε ὅτι ἦταν ὑπάλληλος στὸ Ὑπουργεῖο.

Μὰ ἐκείνη δὲν τὸν ἄκουε κιόλα. Μιλοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτό της. Ὁ γλύπτης Μπουροντὲς ἤθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ κάνῃ τὸ γοῦστο της. Ὁ ἰμπρεσάριος Φρόμαν τὸν ἐβίαζε νὰ ὑπογράψῃ συμβόλαιο γιὰ μιὰ περίοδο στὴν Ἀμερικὴ ὅπου θἄπαιζε ἕνα ἔργο του κάποιος ἔνδοξος συγγραφεὺς—δὲν ἔλεγε τὄνομά του, αὐτὸ ἦταν τὸ μυστικὸ—ἔγραφε ἐπίτηδες γι' αὐτόν. Ὦ πόσο μέσα στὴν λαμπερὴ αὐτὴ ζωὴ τὴν γεμάτη θριάμβους τῆς φαινότανε ἀστεῖο ποὺ ξανάβλεπε τὸν Ἰούλιο. Ὁ Καῖσαρ, ἀκούγοντάς την, διέβλεπε, κάτω ἀπ' τὸ μεταξωτό της ροῦχο, τὶς τέλειες κνῆμες ποὺ ὁ ἰμπρεσάριος Φρόμαν εἶχε κρίνει ἄξιες νὰ ἐπιδειχθοῦν στοὺς ἀμερικανοὺς δισεκατομμυριούχους· ἐμάντευε τὸ ὑπέροχο μποῦστο ποὺ ὁ γλύπτης Μπουροντὲς ὀνειρευόταν ν' ἀποθανατίσῃ στὸ μάρμαρο· κύτταζε τὸ μικρὸ λευκορόδινο χέρι της, τὸ δίχως δαχτυλίδι τὴν ὥρα ἐκείνη, ποῦ τὰ νύχια του λαμποκοποῦσαν τόσο γλυκά. Καὶ αἴφνης ρίχνοντας μιὰ ματιὰ ἀπάνω του, εἶδε ἐκεῖ πάνω στὸ πολυτελέστατο χαλί, τὰ χοντρὰ σκονισμένα του παπούτσια ποὺ εἶχε ξεχάσει νὰ σκουπίσῃ μπαίνοντας. Προσπάθησε νὰ τὰ κρύψῃ κάτω ἀπὸ τὸ κάθισμα ἀλλὰ τὰ αἰσθανότανε, τεράστια, λερωμένα, ἄγαρμπα. Ὕστερα κύτταξε τὸ φθηνὸ ὕφασμα τοῦ πανταλονιοῦ του, τὸ ἔτοιμο σακκάκι του. Ἀνέπνευσε τὸ κακῆς ποιότητος ἄρωμα τῆς βιολέτας ποὺ ὁ κουρέας του τὸ πρωὶ εἶχε ρίξει στὰ μαλλιά του, ὅταν τὸν κούρεψε. Πρὸς στιγμὴν τοῦ φάνηκε ὅτι δὲν εἶχε καμμιὰ θέση μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ πολυτελέστατο σαλόνι.

—Κυρία, σᾶς ζητεῖ ὁ ταπετσέρης, ἦρθε καὶ ἀνήγγειλε τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ ὑπηρέτης.

— Πῆτε του νὰ περιμένῃ. Ὕστερα ἀπὸ λίγο μπῆκε ἡ καμαριέρα καὶ εἶπε :

— Ζητοῦν τὴν κυρία στὸ τηλέφωνο. Εἶναι ὁ κ. Φρόμαν.

— Πές του, ὅτι παίρνω τὸ μπάνιο μου. Ἂς μοῦ τηλεφωνήσῃ σὲ μισὴ ὥρα. Ὁ Λωρὰν ἑτοιμαζόταν νὰ φύγῃ. Ἔξαφνα ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ παρουσιάστηκε ἕνας κύριος ψηλὸς πενηντάρης περίπου, μὲ ὡραῖο παρουσιαστικὸ καὶ μονόκλ στὸ μάτι.

Χωρὶς νὰ ρίξῃ οὔτε μιὰ ματιὰ κἂν στὸν Καίσαρα, πλησίασε στὴν Λώρα, τῆς ἐφίλησε τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε :

— Πῶς εἶσαι ἀγαπημένη μου ;

Ὕστερα ρίχνοντας μιὰ περίεργη ματιὰ στὸν Καίσαρα ἐπρόσθεσε μὲ σιγανὴ φωνή, ὄχι ὅμως ἀρκετὰ σιγανὴ ὥστε νὰ μήν ἀκουσθῇ ἀπ' τὸν Καίσαρα.

— Ἄ ! ἦρθε λοιπὸν ἐπὶ τέλους ὁ ἠλεκτροτεχνίτης ; Τοῦ ἐξήγησες τί πρέπει νὰ κάνῃ ;

Ἕνα κῦμα αἵματος ἔβαψε τὰ μάγουλα τοῦ Λωράν. Χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ τελειώσουν ἡ συστάσεις καὶ ἡ ἐξηγήσεις ποὺ προσπαθοῦσε συγκεχυμένα νὰ δώσῃ ἡ Λώρα, χαιρέτισε μὲ μιὰ ὑπόκλιση καὶ ἔφυγε. Ὁ ὑπηρέτης τὸν κύτταξε ἀκόμη πιὸ περιφρονητικὰ ἀπὸ πρὶν καὶ τὴν ὥρα ποὺ ἔκλεινε πίσω του τὴν πόρτα τοῦ φάνηκε τοῦ Λωρὰν ὅτι ἦταν σὰν ἕνας διωγμένος ζητιάνος.

*

ΜΕΤΑΞΙ ΑΠΟ ΑΡΑΧΝΗ

Ἐκτὸς ἀπ' τὸ μετάξι ποὺ παράγεται μὲ τοὺς μεταξοσκώληκας, ἄρχισε τελευταίως νὰ διαδίδεται στὴν Ἀμερικὴ ἡ συστηματικὴ ἐξαγωγὴ μετάζης καὶ ἀπὸ τοὺς ἱστοὺς τῆς ἀράχνης. Τὸ πρῶτο δεῖγμα τέτοιας μετάξης ἦρθε πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἀπὸ τὴν Ταναρίβα τῆς Μαδαγασκάρης, ὅπου ἀπὸ τριετίας λειτουργεῖ μεγάλη ἐπαγγελματικὴ σχολὴ γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό. Εἰς τὴν διὰ τὸ ἔτος 1927 ἀναγγελομένην ἔκθεσιν τῶν Παρισίων θὰ ἐκτεθοῦν καὶ τὰ νέα μεταξωτὰ ὑφάσματα ποὺ θὰ ἔχουν κατασκευασθῇ ἀπ' αὐτὸ τὸ νέο μετάξι τῶν ἱστῶν τῆς ἀράχνης.

ΚΑΙ ΤΟ
ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΤΟΥ
„ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"
ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ
ΜΕ ΤΕΣΣΑΡΑΣ ΣΕΛΙΔΑΣ ΕΠΙΠΛΕΟΝ
Μὲ θαυμασίαν ὕλην καὶ ἐκλεκτὰς εἰκόνας

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ Ο ΣΤΟΜΑΧΟΣ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΚΑΙ Η ΠΟΛΥΦΑΓΙΑ

Μιὰ γνώμη τοῦ Γκωτιέ. — Τὸ φαγοπότι τοῦ Μπαλζάκ. — Ὁ Δουμᾶς, ὁ Σταντὰλ καὶ τὰ μακαρόνια.—Ἕν' ἀνέκδοτο τοῦ Ρενάν.— Τὰ σαγόνια τοῦ Οὐγκώ. — Οἱ πανουργίες τοῦ Ραμπελαί.

Ὁ Θεόφιλος Γκωτιὲ ἔλεγε συχνὰ στοὺς φίλους του καὶ τὸ ἐπεκύρωνε μάλιστα μὲ τὸ παράδειγμά του ὅτι οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὴ λογοτεχνία γιὰ νὰ γράφουν καλὰ πρέπει νὰ τρῶνε πολύ. Ὅπως θὰ ἰδοῦμε παρακάτω δὲν εἶχε ἄδικο.

Ὁ Μπαλζὰκ πρῶτα—πρῶτα ὅταν καθόταν στὸ τραπέζι, ρίχνονταν μὲ τὰ μοῦτρα στὸ φαγοπότι κι' ἔπρεπε νὰ περάσῃ πολλὴ ὥρα γιὰ νὰ σηκωθῇ χορτασμένος. Ὅσο γιὰ τὸν Ἀλέξανδρο Δουμᾶ πατέρα, εἶνε γνωστὸ πῶς μαγείρευε μόνος του, ἐπειδὴ δὲν ἔμενε ποτὲ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ μαγείρεμα τῆς ὑπηρετρίας του. Ἦταν ἄφθαστος στὸ μαγείρευμα τῶν μακαρονιῶν. Μαζὶ μ' αὐτοὺς πρέπει ν' ἀναφέρουμε καὶ τὸ μεγάλο συγγραφέα Φλωμπὲρ ποῦ ἔτρωγε λαίμαργα κι' ἦταν ἐξαιρετικὰ παχύσαρκος.

Ἐπίσης γιὰ τὸν Ἐρνέστο Ρενὰν διηγοῦνται τὸ ἑξῆς χαριτωμένο ἀνέκδοτο : Μιὰ μέρα στὸ τραπέζι κάποιας φίλης του κυρίας, ποῦ εἶχε τὴν ἀπαίτηση νὰ μιλοῦν ἕνας ἕνας οἱ προσκεκλημένοι της, ζήτησε τὸ λόγο καὶ μόλις τοῦ δόθηκε κι' ὅλοι περίμεναν ν' ἀκούσουν κάτι τι σπουδαῖο τῆς εἶπε : «Λίγα μπιζέλια ἀκόμα, παρακαλῶ !»

Ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ, ὁ ἔνδοξος ἀρχηγὸς τοῦ ρωμαντισμοῦ, πρὶν ἀκόμα ἀποχτήσῃ τὴ μεγάλη του φήμη ἦταν ἰσχνὸς καὶ ξόδευε γιὰ τὸ φαγητό του μονάχα μιὰ δραχμὴ κάθε μέρα· ἀργότερα ὅμως τὄριξεν ἔξω καὶ ὀγδοηντάρης γέρος πειά, εἶχε τόσο γερὰ σαγόνια καὶ τόσο δυνατὸ στομάχι ὥστε μποροῦσε μὲ μιὰ χαψιὰ νὰ φάῃ ὁλάκερο πορτοκάλλι μὲ τὴ φλοῦδα του ! Ὁ Λαμαρτῖνος, ὁ περιταθὴς συγγραφεὺς τῆς «Γκρατσιέλλας» εἶχε μεγάλη ἀδυναμία στὰ παγωτά, ὁ δὲ Σταντάλλ, ὅπως ὁ Δουμᾶς, ἀγαποῦσεν ἐξαιρετικὰ τὰ μακαρόνια.

Ἀλλὰ καὶ οἱ παλαιότεροι γάλλοι συγγραφεῖς δὲν ἔμειναν πίσω στὸ ζήτημα τῆς πολυφαγίας. Ὁ δηκτικώτατος Ραμπελαὶ μεταχειριζόταν κάθε πανουργία γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ φάῃ μονάχος του ἕνα πιάτο τῆς ὀρέξεώς του. Μιὰ φορὰ στὸ σπίτι τοῦ προστάτη του καρδιναλίου ντὲ Μπελλαὶ ἔβαλαν στὸ τραπέζι ἕνα θαυμάσιο ψάρι καλομαγειρεμένο. Μόλις τὸ εἶδε ὁ Ραμπελαὶ τρελλάθηκε ἀπὸ τὴ χαρά του, ἀλλὰ κρύβοντάς την ἀπὸ τοὺς ἄλλους παραπονέθηκε πῶς θἄταν πολὺ βαρὺ γιὰ τὰ στομάχια τῶν συνδαιτημόνων. Αὐτὸ εἶταν ἀφορμὴ νὰ τὸ πάρουν πίσω στὸ μαγερειό. Τότε ὁ Ραμπελαὶ μπῆκε κρυφὰ στὴν κουζίνα κι' ἔφαγε ὅλο τὸ ψάρι μόνος του ! Ἡ φοβερώτερη δοκιμασία τοῦ Ραμπελαὶ εἶταν καθὼς λένε, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ξενοδόχος τοῦ παρουσίαζε τὸν ἀρκετὰ σεβαστὸ λογαριασμό του κι' αὐτὸς δὲν εἶχε νὰ τὸν πληρώσῃ !

Ὁ Βολταῖρος τέλος ἔπινε... ἐξῆντα καφέδες τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ διατηρήσῃ, καθὼς ἐδικαιολογεῖτο, τὶς δυνάμεις του καὶ γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ἴσως ὁ Ρουσσὼ ἔκανε κατάχρηση στὶς κομπόστες καὶ τὰ γλυκίσματα.

*

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΤΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΣΑΡΕΣΤΑ

Δύο φίλοι, ἕνας ἄγγλος καὶ ἕνας γάλλος, ποὺ εἶχαν νὰ ἰδωθοῦν καιρό, συναντήθηκαν τελευταῖα στὸ Παρίσι.

— Πῶς ! σὺ στὸ Παρίσι φίλτατε Γουΐλιαμ ; εἶπε ὁ ἕνας. Πόσο εὐτυχὴς εἶμαι ποὺ σὲ βλέπω. Καὶ πῶς εἶσαι ;

— Ἄ ! ὄχι τόσο καλά. Ἀπὸ τότε ποὺ ἔχεις νὰ μὲ δῇς, παντρεύτηκα.

— Καλὴ εἴδησις αὐτή !

— Ὄχι τόσο καλὴ γιατὶ παντρεύτηκα μιὰ πολὺ ἰδιότροπη γυναῖκα.

— Εἶναι δυσάρεστο αὐτὸ καὶ λυποῦμαι.

—Ὄχι καὶ τόσο δυσάρεστο γιατὶ εἶχε τρεῖς χιλιάδες λίρες προῖκα.

— Τρεῖς χιλιάδες ! Μὰ αὐτὸ εἶνε θαυμάσιο καὶ πρέπει κάπως νὰ σὲ παρηγορῇ.

— Ὄχι καὶ τόσο γιατὶ μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ θέλησα νὰ κάνω κτηνοτροφία καὶ ὅλα τὰ ζῶα ποῦ ἀγόρασα μοῦ ψόφησαν ἀπ' τὴν τρομερὴ ἀρρώστεια ποὺ ἔπεσε τελευταῖα στὰ ζῶα στὴν Ἀγγλία.

— Πολὺ δυσάρεστο αὐτό.

— Ὄχι καὶ τόσο δυσάρεστο γιατὶ τὸ πούλημα τῶν δερμάτων μοῦ ἔδωκε περισσότερα ἀπ' ὅσο μοῦ εἶχε στοιχίσει ἡ ἀγορὰ τῶν ζώων.

— Τότε λοιπὸν ἔβγαλες τὴ ζημία.

— Ὄχι ὅλως διόλου γιατὶ μὲ τὰ χρήματα ἐκεῖνα ἀγόρασα στὴ Γαλλία ἕνα σπίτι τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου κάηκε.

— Ὦ τί μεγάλο ἀτύχημα !

— Ὄχι δὰ καὶ τόσο μεγάλο γιατὶ μέσα ἦταν καὶ ἡ γυναῖκα μου καὶ κάηκε καὶ αὐτὴ μαζὶ μὲ τὸ σπίτι !